

Sygn. akt V CSK 225/18

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku R. O.
przy uczestnictwie T. S.A. w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 listopada 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 5 grudnia 2017 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od skarżącego na rzecz uczestnika postępowania
240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawcy R. O. od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 5 grudnia 2017 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.

postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącego, w niniejszej sprawie występują dwa istotne zagadnienia prawne, które wymagają oceny, czy przedmiotem obciążenia służebnością przesyłu i wyznaczenia pasa służebności jest grunt w ramach tzw. pasa eksploatacyjnego, czy także grunt będący strefą kontrolowaną w celu zachowania bezpieczeństwa eksploatacji danej sieci oraz czy przy określaniu wysokości odpowiedniego wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu powinno ono być ustalane nie tylko w oparciu o powierzchnię pasa służebności, ale też z uwzględnieniem stopnia ingerencji w treść prawa własności i zakres uszczuplenia tego prawa. Skarżący ani w treści wniosku, ani w jego uzasadnieniu nie powołał skonkretyzowanych przepisów prawnych, z którymi wiąże powyższe zagadnienia prawne. Nie przedstawił również wyodrębnionego wyводу jurydycznego wspierającego tezę, że w niniejszej sprawie występują takie zagadnienia prawne, innymi słowy, iż możliwa jest odmienna ich ocena. W uzasadnieniu wniosku odwołał się jedynie do odpowiednich fragmentów uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżący, odwołując się do podstaw skargi kasacyjnej, naruszenie prawa materialnego związał z wąskim rozumieniem niezidentyfikowanych wprost „stosownych przepisów”, co miałoby być nieakceptowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a czego skutkiem byłaby tylko częściowa ekwiwalentność świadczeń przedsiębiorstwa przesyłowego w stosunku do świadczeń właściciela, które polegają na znoszeniu praw tego przedsiębiorstwa i to na czas

nieograniczony. W ramach naruszenia prawa procesowego twierdził, że Sąd drugiej instancji również w sposób oczywisty naruszył przepisy procesowe, co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Brak precyzyjnego wskazania przepisów prawa oraz brak argumentacji, która przemawiałaby za rażącym naruszeniem prawa skutkującym oczywistym uzasadnieniem skargi, powoduje, że skarżący nie wykazał w jakikolwiek sposób omawianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Należy mieć na uwadze, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń (postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV CSK 613/14, www.sn.pl). Rolą Sądu Najwyższego nie jest domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08 i z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, obydwa nie publ.). Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania; oba te elementy muszą być przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ mimo że argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (postanowienie SN z dnia 8 lipca 2014 r., sygn. akt I UK 65/14, www.sn.pl, zob. także m. in.: postanowienie SN z dnia 14 maja 2015 r., sygn. akt III PK 6/15, www.sn.pl, postanowienie SN z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt I PK 262/13, nie publ., postanowienie SN z dnia 27 maja 2010 r., sygn. akt II UK 274/09, www.sn.pl, postanowienie SN z dnia 13 grudnia 2007 r., sygn. akt I PK 207/07, nie publ., postanowienie SN z dnia 12 lipca 2007 r., sygn. akt III CSK 160/07, www.sn.pl).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.

jw